

Arrest

nr. 49 604 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 november 2007 komt verzoekster, van Iraakse nationaliteit, aan in de nationale luchthaven te Zaventem met vlucht TK1937 uit Istanboel.

Op 1 november 2007 verklaart verzoekster zich vluchteling.

Op 1 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, naar aanleiding van de vaststellingen die werden gedaan door de federale politie, de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker.

Op 1 november 2007 neemt de gemachtigde van minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 29 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 januari 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in te Ter Apel in Nederland.

Op 18 maart 2008 richten de Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 21 maart 2008 aanvaardt België de overname van verzoekster.

Op 18 september 2008 wordt verzoekster overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 18 maart 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in te Zevenaar in Nederland.

Op 10 juni 2009 richten de Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 9.1 van de Dublin-II-Verordening.

Op 12 november 2009 aanvaardt België de overname van verzoekster.

Op 15 juni 2010 wordt verzoekster overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 16 juni 2010 dient verzoekster in België een asielaanvraag in.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 01.11.2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 30.11.2007 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de betrokkene op 16.06.2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokken verschillende medische attesten naar voren brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze depressief was toen ze vanuit Nederland naar België werd teruggestuurd. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene een attest van een priester naar voren brengt. Overwegende dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze bedreigd wordt omwille van het feit dat ze een christelijke achtergrond heeft. Overwegende dat de betrokkene voor dergelijke verklaring geen begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene haar uitreis en hernieuwbare inreis in het Dublingebied, noch haar verblijf in Irak in de tussenliggende periode, niet aannemelijk kan maken door middel van betrouwbare reisdocumenten of gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Betrokkene heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de door haar overgelegde documenten waarmee zij haar verblijf in Irak wil onderbouwen in persoon heeft uitgereikt gekregen in Irak. Op grond hiervan kunnen de verklaringen van betrokkene betreffende de reisroute niet in overweging worden genomen en wordt aangenomen dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Overwegende dat betrokkene verklaart het moeilijk te hebben haar ouders in Irak niet meer te kunnen zien, alsook niet bij haar broers en zussen in Nederland te kunnen verblijven. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat deze problematiek er één is van familiale aard en dus- niet ressorteert onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een

*gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan.

"eerste middel:

Schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Er werden door de verzoekende partij weldegelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoord dat haar tweede asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Sedert het toekennen van de subsidiaire bescherming in het kader van de tweede asielaanvraag is de verzoekende partij terug naar Irak gekeerd. Zij werd hieromtrent door de verwerende partij slechts miniem ondervraagd.

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die ene gegronde vrees aantonen)." (V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

Door de verzoekende partij werden er weldegelijke elementen aangehaald die niet konden worden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag.

De verzoekende partij verwijst ook naar het arrest van de Raad van State van 1 december 2006, nr. 165.469 en 165.470, <http://www.raadvst-consetat.be>, evenals het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 september 2008 (nr. 16.594, zaak 26.162/11)."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid heeft gehandeld en conform de terzake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) inclusief. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het begrip "nieuwe gegevens" in het kader van dit artikel, laat verwerende partij gelden dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van voormeld artikel naar voor heeft gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij meent dat verzoeksters vage en summiere beschouwingen dat er wel degelijk elementen werden aangehaald die niet konden worden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag, aan het voorgaande geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij stelt bij citering van de bestreden beslissing dat heel duidelijk blijkt dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoekster bij haar asielaanvraag heeft aangebracht en dat van deze stukken op afdoende wijze wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij concludeert dat verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. Verzoekster voert de schending van de materiële motiveringsverplichting aan in samenhang met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

2.1.5. Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen naar voor heeft gebracht die verantwoordend dat haar tweede asielaanvraag in overweging dient te worden genomen en dient te worden doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster stelt wel degelijk elementen naar voor te hebben gebracht die niet konden worden aangebracht tijdens haar eerste asielaanvraag. Verzoekster houdt hierbij voor dat zij is teruggekeerd naar Irak. Verzoekster stelt hieromtrent slechts miniem te zijn ondervraagd door verwerende partij. Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State van 1 december 2006 met arrestnummers 165 469 en 165 470 en naar een arrest nr. 16 594 van 29 september 2008 van de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Er dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* oordeelde dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen en dat dit het determinerend motief is waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen. Het verzoekschrift geeft op geen enkele wijze enige concrete aanduiding welke aangebrachte gegevens om welke reden als “nieuw gegeven” moeten beschouwd worden. Verzoekster haalt geen concrete elementen aan om voornoemd determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

Het loutere feit dat verzoekster aanvoert dat zij bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden bij een vorige asielaanvraag maakt op zich echter niet aannemelijk dat deze gegevens nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. *In casu* is de gemachtigde van de staatssecretaris niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent. De omstandigheid dat verzoekster het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op redelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Tevens dient erop te worden gewezen dat indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid *in casu* niet was gehouden de asielaanvraag van verzoekster in overweging te nemen en deze over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoekster hierbij voorhoudt dat zij is teruggekeerd naar Irak en waar verzoekster stelt dat zij hieromtrent slechts miniem werd ondervraagd door verwerende partij, dient opgemerkt te worden dat bij verzoeksters verhoor naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag uitdrukkelijk werd gevraagd welke de nieuwe elementen zijn die zij wenst aan te brengen bij haar nieuwe asielaanvraag. Verzoekster heeft hierop als volgt geantwoord: *"Ik was depressief toen ik van uit Nederland naar België werd teruggestuurd op 18/09/2008. Ik had hier geen familie en ik kon het niet aan om hier alleen te moeten leven. Mijn ouders woonden toen in Mosul en ik nam de beslissing om naar Mosul (Irak) terug te keren. Ik kon naar Irak terugkeren maar niet naar Bagdad omdat wij daar bedreigd geweest waren. Ik nam op 09/10/2008 per telefoon contact vanuit Turkije met mijn vader in Mosul om hem te laten weten dat ik op 11/10/2008 bij hem in Mosul zou aankomen. Mijn vader heeft mij toen aan de telefoon gezegd dat er problemen waren in Mosul tegen de Christenen. Hij zei ook dat zij zelf op 08/10/2008 bedreigd waren. Hij gaf mij het advies om naar de kerk Mariam Al Adhraa in Mosul. Bij aankomst in Irak ging ik onmiddellijk naar deze kerk om beschermd te zijn. Ik leerde er een vrouw met voornaam Nadeen met een dochter kennen, die ook in de kerk verbleef om bescherming te krijgen nadat haar man gedood was. Ik was ziek en vertelde over mijn pijn in de buik aan de priester. De chauffeur van de kerk bracht mij per auto naar een dokter. Het was gevaarlijk om de kerk te verlaten en ik verliet enkel de kerk om naar de dokter te gaan en droeg dan ook altijd een hoofddoek. De dokter stelde een diagnose namelijk depressie en ik moest maandelijks 1 keer bij hem langs komen. De laatste keer dat ik bij de dokter langs ging was op 06/01/2009 en ik nam mijn hoofddoek af in de wachtkamer bij de dokter. Er kwamen gewapende mannen binnen en gingen tot in het kabinet van de dokter. Toen ik aan de beurt was, heeft de dokter mij gezegd om niet meer langs te komen want er werd druk op hem, uitgeoefend door die gewapende mannen. Ze hadden hem gezegd dat hij ongelovigen (=Kafara) niet meer mocht behandelen. Ik keerde naar de kerk terug. De priester maakte zich zorgen over mij en ondertussen had de dokter al naar de priester gebeld om hem te zeggen dat die gewapende mannen persoonlijke informatie over mij hadden alsook mijn adres in Mosul en dat ze ook wisten dat ik van het buitenland kwam. De priester heeft mij toen gezegd dat het gevaarlijk was voor mij om daar te blijven. De priester nam contact op met mijn vader en mijn vader gaf het advies en ook de toestemming om Irak te verlaten. Die vrouw Nadeen bereidde zich voor Irak te verlaten en om naar Turkije te gaan omdat ze daar een zoon had. Ik vroeg of ik samen met haar Irak kon verlaten want dan zou de kostprijs minder duur zijn. Ik wilde naar Nederland gaan om asiel te vragen en om er samen te zijn met mijn broers en zussen. Het was voor mij niet mogelijk om alleen te leven. Ik heb asiel gevraagd in Nederland en uiteindelijk werd ik na een overname-akkoord naar België gestuurd. Op 15/06/2010 werd ik vanuit Nederland naar België gebracht. Tijdens de periode dat ik in Mosul verbleef, heb ik mijn ouders niet ontmoet. Ik had enkel telefonisch contact met hen. Ik heb niets meer toe te voegen".* Daarenboven wordt erop gewezen dat verzoekster *in fine* van haar relaas zelf verklaart niets meer te willen toevoegen.

Tevens wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verslag van het verhoor aan verzoekster werd voorgelezen in het Chaldeeuws en dat zij het verhoorverslag, alsook de inventaris van de neergelegde documenten, heeft aanvaard en ondertekend in het bijzijn van een tolk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster hierbij bepaalde opmerkingen of enig bezwaar bekend heeft gemaakt.

Er wordt op gewezen dat van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij op een duidelijke wijze haar vluchtmotieven weergeeft. Het feit dat de verwerende partij haar tijdens het verhoor hierover geen bijkomende vragen heeft gesteld, doet niets af aan deze vaststelling. De Raad duidt erop dat de bewijslast ter zake bij verzoekster ligt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft niet de verplichting om in de plaats van verzoekster de nodige bewijsstukken te verzamelen en te onderzoeken of verzoekster al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het komt in de eerste plaats aan de betrokkene toe om aan te tonen dat de stukken nieuwe elementen bevatten én dat een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de asielzoekster. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat zij slechts miniem verhoord zou zijn betreffende haar beweerde terugkeer naar Irak. Bovendien wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat verzoekster haar uitreis en inreis en haar verblijf in Irak niet aannemelijk kan maken. Verzoekster slaagt er niet in dit motief te ontcrachten door enkel te vermelden dat ze slechts miniem verhoord zou zijn.

Waar verzoekster verwijst -en dit enkel in referentie- naar rechtspraak van de Raad van State van 1 december 2006 met arrestnummers 165 469 en 165 470, alsook naar een arrest van de Raad nr. 16 594 van 28 september 2008, dient te worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze aantoont in hoeverre deze arresten toepasbaar zijn op haar persoonlijke situatie *in casu* en in welke mate de feitelijke omstandigheden in deze zaken dezelfde zijn, zodat dit onderdeel van het middel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Noch in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoire toont verzoekster aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoeksters loutere affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aantoont dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht die verwerende partij geringschat heeft of waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, gelet op de 'nieuwigheid' van de door haar aangebrachte elementen niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan:

"tweede middel

Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Schending van het Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953;

Men twijfelt niet aan de afkomst van de verzoekende partij uit Irak en meer bepaald Mosul. Maar men twijfelt aan haar recent verblijf in Irak in voormelde regio (zie bestreden beslissing).

« De asielaanvraag wordt geacht bedrieglijk te zijn wanneer de betrokkene verklaringen aflegt die manifest tegenstrijdig zijn met bekende feiten of gebruik maakt van een valse identiteit of nationaliteit (VANHEULE, D., *Vluchtelingen, Mys & Breesch*, Gent, p. 132, nr. 334), In die zin kan de aanvraag bedrieglijk worden beschouwd wanneer geen enkele geloofwaardigheid kan gehecht worden aan het relaas van betrokkene (R.v.St. nr. 45.536, 29 december 1993, R.A.C.E. 1993, z.p.J of er flagrante feitelijke contradicties zijn tussen de opeenvolgende verklaringen (Rv.St. nr. 43.943, 3 september 1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). »

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., « *Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires* », noot onder R.v.St. 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B. 1989,55-56).

Een dergelijke redenering mist elke logica van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt juist "De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdelingen ze had kunnen aanbrengen".

Bij het indienen van deze tweede asielaanvraag probeert de verzoekende partij de Belgische asielinstanties te overtuigen van haar recentelijk verblijf in Irak.

De documenten die de verzoekende partij daartoe neerlegt, worden echter niet aanvaard door de verwerende partij. De verwerende partij twijfelt er aan of de voorgelegde documenten effectief aan de verzoekende partij in persoon werden uitgereikt gekregen. De verzoekende partij slaagt er tot op heden niet in om bijkomende documenten te verzamelen die haar recentelijk verblijf bewijzen. Bijgevolg kan zij dit enkel door middel van zijn woorden.

De verzoekende partij heeft als doel het tegendeel te bewijzen door mondeling haar ervaringen van voor haar vlucht uit Irak uit een te zetten. Meer kan de verzoekende partij niet doen om de verwerende partij (en de overige Belgische asielinstanties) te overtuigen.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekster:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekster bevindt zich hier in België, waar zij haar aanvraag tot asiel heeft ingediend op 16 juni 2010

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat.

De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., *Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch*, Gent, 1999, o.c, 21-22).

De verzoekende partij legt twee documenten neer die de persoonlijke dreigementen aantonen (stukken 2 en 3). Gelet op het feit dat de verzoekende partij persoonlijke bedreigingen krijgt omwille van religieuze redenen, is haar vrees voor vervolging gegrond.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o. w. v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c, nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c, nr. 60).

De verzoekende partij is afkomstig uit Irak. Ze is christen.

Aangezien ongeveer 97% van de Iraakse bevolking moslim is, is het duidelijk dat de verzoekende partij tot een religieuze minderheid behoort in haar land van afkomst.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren. Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging " (Van Heule D., o.c, nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen "

(Van Heule D., o.c, nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 -100).

De verzoekende partij kan onmogelijk beroep doen of bescherming krijgen van de Iraakse autoriteiten. De algemene onveiligheidssituatie in Irak laat dit niet toe."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat verzoekster zich ten aanzien van de bestreden beslissing niet dienstig kan beroepen op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op artikel 1 van het Verdrag van Genève. Verwerende partij duidt erop dat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid volkomen terecht en binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid werd beslist dat verzoekster bij haar asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en heeft geweigerd om verzoekster asielaanvraag in overweging te nemen. Verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

2.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. Waar verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aanvoert en met haar uiteenzetting over de elementen "zich buiten het land van herkomst bevinden", "een gegronde vrees voor vervolging hebben", "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" en "de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen" in de definitie van artikel 1 van het Verdrag van Genève, wil aantonen dat zij als christene vrouw persoonlijke bedreigingen ontvangt omwille van religieuze redenen zodat zij meent wel als vluchteling erkend te moeten worden, dient het volgende opgemerkt te worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen.

Daarnaast omschrijven voornoemde artikelen de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de status van vluchteling te verkrijgen. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met het Verdrag van Genève, noch met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Er moet bovendien worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus.

Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag betreft. Overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is de bevoegdheid die dit artikel aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De Raad stelt dan ook vast dat de gehele argumentatie van verzoekster niet dienstig kan worden aangevoerd tegen onderhavige bestreden beslissing en bijgevolg niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

2.2.5. Verzoekster benadrukt hierbij vervolgens dat zij verwerende partij ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag heeft pogen te overtuigen van haar recent verblijf in Irak. Verzoekster voert hierbij de schending van de materiële motiveringsplicht aan en uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat verwerende partij de door verzoekster voorgelegde documenten niet aanvaardt als nieuwe elementen omdat zij eraan twijfelt dat deze documenten effectief aan verzoekster in persoon werden uitgereikt in Irak. Verzoekster is van mening dat nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet elementen zijn die betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Daarnaast stelt verzoekster dat zij als doel heeft verwerende partij te overtuigen van haar recent verblijf in Irak, doch dat zij er tot op heden niet in slaagt om bijkomende documenten te verzamelen die haar recent verblijf in Irak bewijzen en dat zij verwerende partij bijgevolg slechts kan overtuigen door middel van woorden en een mondelinge uiteenzetting van haar ervaringen en haar vlucht uit Irak. Meer stelt verzoekster niet te kunnen doen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

Waar verzoekster stelt dat zij als doel heeft verwerende partij te overtuigen van haar recent verblijf in Irak, doch dat zij er tot op heden niet in slaagt om bijkomende documenten te verzamelen die haar recent verblijf in Irak bewijzen en dat zij verwerende partij bijgevolg slechts kan overtuigen door middel van woorden en een mondelinge uiteenzetting van haar ervaringen en vlucht uit Irak, dient opgemerkt te worden dat hierover in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld.

"Overwegende dat betrokkene een attest van een priester naar voren brengt. Overwegende dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze bedreigd wordt omwille van het feit dat ze een christelijke achtergrond heeft. Overwegende dat de betrokkene voor dergelijke verklaring geen begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene haar uitreis en hernieuwbare inreis in het Dublingebied, noch haar verblijf in Irak in de tussenliggende periode, niet aannemelijk kan maken door middel van betrouwbare reisdocumenten of gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Betrokkene heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de door haar overgelegde documenten waarmee zij haar verblijf in Irak wil onderbouwen in persoon heeft uitgereikt gekregen in Irak. Op grond hiervan kunnen de verklaringen van betrokkene betreffende de reisroute niet in overweging worden genomen en wordt aangenomen dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten."

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de loutere bewering van verzoekster dat zij is teruggekeerd naar Irak, alsmede de door verzoekster voorgelegde documenten die hieruit zouden voortkomen, namelijk een attest van een priester, een medisch attest en geneesmiddelen voorschriften, niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich bij de stelling dat zij niet meer kan doen dan door middel van woorden en een mondelinge uiteenzetting van haar ervaringen en vlucht uit Irak, beperkt tot het uiten van een blote bewering die zij op geen enkele wijze staft met concrete gegevens, zodat verzoekster dit argument niet dienstig kan aanvoeren.

Daarenboven is het loutere feit dat verzoekster de gegevens niet heeft aangebracht, noch heeft vermeld in haar vorige asielprocedure omdat zij beweert te zijn teruggekeerd naar Irak, op zich onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nogmaals op dat, in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij beschikt over nieuwe gegevens. In dit opzet volstaat het dus niet louter te verklaren wel degelijk teruggekeerd te zijn naar Irak nu een afgesloten onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds heeft aangetoond dat verzoekster niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, doch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers op 29 november 2007 de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Waar verzoekster ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift poogt aan te tonen dat zij is teruggekeerd naar Irak en in bijlage bij haar verzoekschrift een niet-gedateerde dreigbrief, die werd vertaald in het Nederlands op 26 juli 2010, en een brief van de kerkgemeenschap van 10 juli 2010 waarin wordt bevestigd dat verzoekster een dreigbrief heeft ontvangen, eveneens vertaald in het Nederlands op 26 juli 2010, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze stukken voor het eerst

voorlegt ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift. Deze vaststelling wordt gesteund door het administratief dossier. De Raad wijst erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De omstandigheid dat verzoekster in het middel poogt aan te tonen dat zij daadwerkelijk naar Irak is teruggekeerd aan de hand van deze stukken en dat zij hierbij meent dat de vluchtelingenstatus haar dient te worden toegekend, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster kan deze stukken niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

Hierbij dient benadrukt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar de Raad een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Er wordt herhaald dat verzoekster noch in haar verzoekschrift noch in haar repliekmemoirie aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van verzoeksters tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoeksters loutere affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aantoonde dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht die verwerende partij geringschat heeft of waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, gelet op de 'nieuwigheid' van de door haar aangebrachte elementen niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster het volgende aan.

"derde middel:

schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/ eg van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming statuut) schending van artikel 3 e.v.r.m.

De verwerende partij beschouwt het recente verblijf van de verzoekende partij in Irak als ongelooftwaardig.

De provincie Ninewa waar de stad Mosul gelegen is, is één van de gevaarlijkste, zoniet de gevaarlijkste provincie van heel Irak. Het is niet verantwoord om mensen naar deze regio terug te sturen.

De beoordeling van de asielaanvraag staat op zich los van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op de verzoekende partij betrekking heeft, namelijk dat zij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat zij elders zijn toevlucht zoekt.

In het kader van de subsidiaire bescherming dient immers het risico BIJ TERUGKEER NAAR HET LAND VAN HERKOMST onderzocht te worden. Bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming (onder artikel 48/4, §2, c van de wet van 15.12.1980) wordt immers het risico beoordeeld om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in een gewapend conflict bij terugkeer naar het land van herkomst. De mogelijkheid van een terugleiding wordt dus weldegelijk onderzocht.

Aan de verzoekende partij werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De verzoekende partij is zich er van bewust dat dit statuut nog steeds actueel is. Dit statuut dient dan ook herbevestigd te worden in het licht van volgende informatie:

"Hundreds of terrified Christian families have fled Mosul to escape Sunni extremist attacks that have increased despite months of U.S. and Iraqi military operations to secure the northern Iraqi city ... While the Christian community in Iraq 's third largest city has previously been targeted, local religious and political leaders say a new trend is emerging of assassinations and forced displacement based solely on religion. "(stuk 4)

"Alle bronnen zijn het erover eens dat Ninewa Provincie één van de gevaarlijkste, zoniet de gevaarlijkste is van heel Irak.

... De militaire operaties hebben tot op heden niet geleid tot een sterk verbeterde veiligheidssituatie...

Ninewa is de plaats bij uitstek als het op geweld aankomt. De aanwezigheid van diverse gewapende groepen, de aanwezigheid van etnische en religieuze conflicten en de complexe politieke situatie zorgen er voor dat de recente toename van geweld moeilijk te duiden is. ...

Het duidelijkste voorbeeld van hun kwetsbaarheid waren de doelgerichte aanvallen tegen Christenen in Mosul tussen augustus en oktober 2008. De aanvallen veroorzaakten tenminsten 12 doden en leidden tot de exodus van ongeveer 11.000 Christenen uit Mosul ... Het onveiligheidsgevoel en de angst voor een verdere negatieve escalatie van de situatie blijft bestaan bij de Christenen. "(stuk 5)

"De christelijke gemeenschap in Mosul (Irak) is de afgelopen week weer opgeschrikt door een serie van aanslagen. Stichting Open Doors spreekt over "gerichte actie".

Zeker drie christenen kwamen bij de aanslagen op het leven.

Geregeld wordt de christelijke gemeenschap in Mosul het slachtoffer van geweld. ...

Het is niet de eerste keer, en waarschijnlijk ook niet de laatste keer dat christenen in Mosul het slachtoffer worden van geweld. ..."(stuk 6)

"Irakse christelijke studenten zijn zondagochtend doelwit geworden van een aanslag.

De bommen ontploften terwijl de studenten in drie bussen op weg waren naar Mosul.

...

"Tijdens het geweld in Mosul eerder dit jaar verlieten veel christenen de stad. Ook veel christelijke studenten hebben een veiliger heenkomen gezocht ... De studenten reizen daarom heen en weer tussen dorpen op de Nineévlakte en Mosul. Als vluchtelingen worden ze namelijk niet toegelaten tot de scholen op de Nineévlakte en zijn ze min of meer gedwongen terug te keren naar Mosul om hun studies voort te zetten.

De noordelijke Iraakse stad Mosul werd in februari verschillende keren opgeschrikt door het geweld tegen christenen. Zeker twaalf christenen werden gedood. Honderden gelovigen sloegen op de vlucht. "(stuk 7)"

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters middel onontvankelijk is waar verzoekster de schending inroept van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, merkt verwerende partij op dat de loutere verwijzing naar "de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004" niet beantwoordt aan de vereiste om een voldoende duidelijk en nauwkeurig middel naar voor te brengen, daar dit geen duidelijke omschrijving betreft van de rechtsregel die verzoekster geschonden acht. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft in te gaan op de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM). Verwerende partij stelt zich bijgevolg niet met kennis van zaken te kunnen verdedigen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State laat verwerende partij gelden dat het middel, vanuit het

oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet naar behoren werden toegelicht door verzoekster, onontvankelijk is. Betreffende de vermeende schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijst verwerende partij bij herhaalde verwijzing naar rechtspraak van de Raad naar haar uiteenzetting nopens het tweede middel van verzoekster.

2.3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.3.4. Verzoekster voert in de aanhef van haar derde middel de schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Europa van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoekster kan niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en met haar verwijzing naar de Richtlijn 2004/83/EG. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen en volgt rechtstreeks uit de omzetting van de Richtlijn 2004/83/EG waarnaar verzoekster verwijst. De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch met de Richtlijn 2004/83/EG. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De Raad benadrukt nogmaals dat hij *in casu* optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster reeds subsidiaire bescherming geniet ingevolge de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2007, zodat de vraag rijst naar het belang van verzoekster bij het aanvoeren van de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

2.3.5. Verzoekster voert aan dat de noordelijke provincie Ninewa, waar de stad Mosul gelegen is, één van de gevaarlijkste provincies in geheel Irak is en dat het niet verantwoord is om mensen naar deze regio terug te sturen. Verzoekster verwijst hierbij naar kranten- en internetartikels en naar een *subject related briefing* betreffende de actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die zij in bijlage bij het verzoekschrift voegt. Verzoekster voert in dit kader tevens de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Uit de stukken van het administratief dossier en/of uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag elementen heeft aangebracht die wijzen op gegevens betreffende de actuele situatie in haar land van herkomst, meer bepaald in de noordelijke provincie Ninewa waar de stad Mosul gelegen is, zodat verwerende partij er niet toe gehouden is de actuele situatie in haar land van herkomst, meer bepaald in de noordelijke provincie Ninewa waar de stad Mosul gelegen is, verder te onderzoeken. Te meer daar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 november

2007 reeds het volgende heeft geoordeeld: "(...) dat u een aantal kennisvragen werden gesteld over Irak en dit het Commissariaat-generaal doet besluiten dat er wel geloof kan worden gehecht aan uw afkomst uit Centraal-Irak. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Centraal-Irak, uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak de status van subsidiaire bescherming toegekend".

Dienvolgens kan verzoekster het argument betreffende de actuele situatie in haar land van herkomst, meer bepaald de noordelijke provincie Ninewa waar de stad Mosul gelegen is, niet dienstig aanvoeren. Verzoekster kan evenmin dienstig verwijzen naar de kranten- en internetartikels en naar een *subject related briefing* betreffende de actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die zij voor het eerst inroept in de procedure voor de Raad en niet heeft voorgelegd naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag.

2.3.6. Waar verzoekster hierbij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een dergelijke schending. Uit het voorgaande volgt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen, te meer daar aan verzoekster reeds subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.3.7. Waar verzoekster erom verzoekt dat de subsidiaire beschermingsstatus herbevestigd wordt, wordt nogmaals benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is niet bevoegd inzake dit verzoek van verzoekster.

Het derde middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET